

Yolda karşılaştığımızda ezan okunuyordu.

"Gel seni camiye götüreyim", dedim. "Bugün Cuma biliyorsun."

"Sen de benim camiye gitmediğimi biliyorsun," dedi.

"Biliyorum ama,sebebini gerçekten merak ediyorum."

"Ne bileyim olmuyor işte,dedi.Hem pantolonumun ütüsü bozulup,dizleri çıkar diye endişe ediyorum."

Gayri ihtiyari gülmeye başladım.

"Herhalde şaka yapıyorsun," dedim. "Bunun için cami terk edilir mi?"

"Ciddi söylüyorum," dedi. Giyimime ve özellikle yeşile düşkün olduğumu bilirsin."

Gerçekten öyleydi.Giydiği birbirinden güzel elbiseleri mutlaka yeşilin bir başka tonundan seçer ve her zaman ütülü tutardı.

"Peki,dedim.Hayatında hiç camiye gitmedin mi?"

"Çocukken dedemle birkaç kere gitmiştim," dedi. Hem o yaşlarda dizlerim aşınacak diye herhalde endişe etmiyordum. Fakat artık camiye gidebileceğimi zannetmiyorum.

Söyledikleri beni son derece şaşırtmış ve bu konuyu açtığıma pişman etmişti.Daha sonra el sıkışıp ayrıldık.

Onunla konuşmamızdan 2 ay sonra,kendisinin camide olduğunu söylediler.Hemen gittim.

Bahçedeki namaz saflarının en önünde duruyordu ve üzerinde yine yeşiller vardı.

Yavaşça yanına yaklaştım ve kısık bir sesle:

"Hani,dedim.Camiye gelmeyecektin?"

Hiç sesini çıkarmadı. Çünkü musalla taşının üzerinde, yeşil örtülü bir tabut içinde yatıyordu.

Sizin namaz'ınız kılınmadan önce. Siz namaz'ınızı kılın.....

GÖNDEREN : İSMAİL DALLI